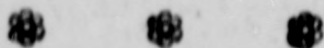

Om någon gång ur grafvens mörka stöte,
 fluggan af mig får opp i dagen gå,
 då, min Drest! då war din wän till möte
 der som du wet de twänne lindar stå.
 Der skall du höra wid midnatts-stunden
 klagande suckar i ensliga lunden,
 och känna straxt din Damons röst. :;

Tänk, om jag wore rik och mäktig;
 Tänk, hwad lycka, tänk hwad godt!
 Tänk, hur' jag skull' lå mig präktig!
 Tänk, om Eloris blef min lott!
 Tänk, hur afund skulle lifwa
 för min dörr, som stod igen!
 Tänk, hur närömt jag skull' blifwa,
 När jag såg en gammal wän!

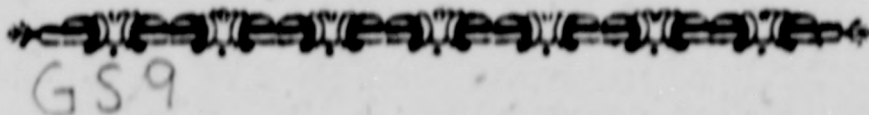

32

Stockholm,

Tryckte hos J. Hörberg, 1824:

Sålas i Björnstedts Bokhandel i Stockholm.

GS9

Uck om wi hade god' wänner en Så
 Ungerst win för vår strupa,
 Och att wid Sästängen wi woro två,
 Som hade lof till att supa!
 Wi skulle ligga, Gud signe Guds län!
 Jag och kamraten med tungan i Sån.
 Uck! om wi hade god' wänner en Så
 Ungerst win för vår strupa.

2.

Ja! fast den Sån wore tungt som bly;
 Skull' han bli lätt till att bära;
 Jag skull' med krafter och rosende hy
 lyfta min börda och swära;
 Och min kamrat skulle ta mig i famn,
 Dansa med stängen och sjunga silt namn.
 Uck! om wi hade, god wänner en Så
 Ungerst win för vår strupa!

3.

Ej på trehundra steg någon själ,
 Nej ingen fjäst på trehundra;
 Nej våra portar skull' stängas så wäl;
 Ingen skull bulta och dundra;
 Bulta nå'n dit, skull' wi lyfta vår stång,
 Fäcka som bröder och dö på en gång
 Uck! om wi hade god wänner en Så
 Ungerst win för vår strupa!

4.

Båd, uti urväder solsten och släst,
 Dunder och blyt och i torla,
 Ja om från himlen föll ånglar pladast
 Neder i Sån, skull' wi orla,
 Orla att slås, löra opp dem till mån,
 Laga basunen och dricka ur Sån.
 Näck! om wi hade god' wänner en Sån
 Ungerst win för vår strupa!

Sång.

Ledsen och trött, och skapad blott att lida
 långtar jag ned i grafwens lugna famn,
 Hjertat, som ej står ut att längre strida,
 flyr undan stormen till en säker hamn.
 Näck! undan ödens och tidernas skiften
 Näck! huru lyxigt att slumra i griften,
 Salnad och förjd af blott en enda wån! :;

2.

Jag war ock en vland tidens unga dårar;
 lekte som de, ty werlden åt mig log;
 men denna fröjd snart smälte opp i tårar
 werlden war falsk, och lyckan mig bedrog.
 Lätta, förföriska, söna Gudinna!
 Se dessa grämelsens tårar som rinna,
 Kalla på döden och förbanna dig :;

3.

Ja! jag will dö — snart denna blick skall
 slåckas;
 snart denna hand som ännu aldrig swel,
 skall icke mer till falska wänner sträckas,
 wänner, för hwilka wänskap är en lek.
 Och du mitt ömma och lidande hjerta!
 Källa till sällhet, och källa till smärta!
 Klappa ej mer — war tyst — och hvil! dig. :;

4.

Och min Drest! när kommen är den stunden
 då jag ej mer är mina ödens slaf,
 då min Drest! i denna stilla lunden
 bådade åt mig en liten oprydd graf.
 Ses der en sten på den omwigda jorden;
 wandraren läse der blott dessa orden:
 Lycklige wån! som sluppit allt ditt qwal. :;

5.

Se'n någon gång när westanwinden susar
 sorgligt i lunden, och när månans sten
 sprids på min graf och fältets rynd förtjus
 far,
 då, min Drest! besök din Damons sten.
 Sitt der en stund uti sällskap med döden,
 sucka wid minnet utaf mina öden:
 Sof, sälla wån! sof sött och dröm om mig. :;